

vist saa tydeligt og klart, som det kan bevise — og jeg er overbevist om, at der ikke er nogen Arbejder, som har fulgt med Forhandlingerne om denne Sag, der kan tage fejl i — at det Standpunkt, vi have stillet os paa, vilde kunne yde Hjælp og yde den strax. Vi have atter og atter bedt de Herrer i Fællesudvalget om at forhandle med os, men de have ikke villet forhandle et eneste Ord med os; de have tilbagevist det paa ethvert Punkt i Fællesudvalget, og det ønsker jeg at slaa fast, saa det kan ikke være nogen Grund til ikke at gaa ind paa et Forslag om Fordelingsmaaden.

Finanzministeren (Estrup): Jeg lyttede med Opmærksomhed, da det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (Monrad) havde Ordet, idet jeg troede, at det ærede Medlem vilde kunne angive en Maade, hvorpaa der endnu var Mulighed for at faae Noget ud af den foreliggende Sag. Jeg maa imidlertid tilstaa, at jeg blev skuffet; thi det forekommer mig, at det, som det ærede Medlem opfordrede til, at man skulde komme overens om nu, var Noget, som ikke foreligger i de Indstillinger, som komme til Afstemning, og som der ikke kan forandres en Tøddel i i dette Dieblit. Althaa, af Sagen, som den foreligger nu, kan jeg ikke se, at det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds har givet nogen Anvisning paa, at der kan komme Noget ud af det. Iøvrigt er jeg selvfølgelig saa fuldstændig enig i de almindelige Betragtninger, som fremkom fra det ærede Medlems Side, naar han udtalte, at det, det dog kom an paa, var at udrette Noget. Jeg savnede, at det ærede Medlem havde tilføjet noget Positivt; thi der er jo Mange, ikke mindst i denne Sal, som mene, at der udrettes meget blot negativt. Jeg antager imidlertid, at det ærede Medlems Mening dog var den samme som min, at det, det kommer an paa, er at udrette noget Positivt. Ogsaa er jeg saa fuldstændig enig med ham i, at man ofte bør gaa ind paa Noget, som man anser for at være urigtigt, eller i alt Fald mindre rigtigt, for at undgaa, at der kommer noget endnu urigtigere til Stede. Det er jo netop det, som jeg stadig har tilladt mig at anbefale, at man søger gennem Forhandling at naae til en Overenskomst. Kunde det lykkes det ærede Medlem at bringe hele denne Sal til at dele denne Anskuelse, vilde vi have gjort et Ræmpeskridt fremad. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Hørduin) besvarede et Spørgsmaal, som jeg rettede til ham i Gaar, med et Kontrapørgsmaal, og det var det, hvilken bestemt Grænsse

der efter Regjeringens egen Mening var for dens Selvhjælp. Jeg skal indskrænke mig til at henvise det ærede Medlem til den foreløbige Lov af 1ste April 1885. Derfor det ærede Medlem vil læse denne Lov, og læse den med Opmærksomhed, vil han se, at den indeholder Grændser for Regjeringens Selvhjælp, som udelukke, at den i dette Dieblit paa egen Haand kunde gjøre det, som den forlanger Folkethingets Samtykke til. — Den ærede Ordfører (Tauber) gjorde i Dag gjældende, at der fra hans og hans Venners Side var gjort faktiske Indrømmelser for at naae en Overenskomst, og at saadanne Indrømmelser ganske savnedes fra den anden Side. Jeg kjender jo intet andet Officielt fra Fællesudvalgets Forhandlinger, end hvad der foreligger i Betænkningen. Jeg skal ikke komme ind paa Bemærkninger angaaende den Maade, hvorpaa Forhandlingerne ere førte, og de forskellige Udtalelser og Forslag, der ere komne frem i Fællesudvalget, men jeg vil kun sige, at naar den ærede Ordfører vil gjøre gjældende som en væsentlig Indrømmelse fra hans og hans Venners Side, at man er gaaet ind paa det af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds (C. B. Nyholm) stillede Forslag om, at Gaver til Kommunerne skulde gjøres afhængig af, at Kommunerne selv bidrog lige saa meget, som de modtog af Staten, saa er denne Indrømmelse fra Flertallets Side dog i Virkeligheden kun af en forholdsvis lille Betydning. Det maa jo dog erindres, at den ærede Ordfører paa sine egne Vegne — og han troede ogsaa at kunne gjøre det paa sine Venners Vegne — allerede før Sagen havde forladt dette Thing, havde gjort denne Indrømmelse. Den ærede Ordfører sagde nemlig, at han vilde være villig til en saadan Tilføjning til Gaveparagrafen, og han tvivlede ikke om, at hans Venner ogsaa vilde være det, og han gjorde endvidere gjældende, at denne Indrømmelse maatte antages at være anfælgelig for Høire af Grunde, som han anførte. Men hvad den ærede Ordfører glemte, det var, at ganske lignende Forslag som disse om Gaver til Kommunerne, afhængige af, at de selv ydede lige saa meget, have tidligere i Landstinget mødt den allerbestemteste Modstand, saa at min Advarsel mod at bringe en saadan Gaveparagraf ind i Loven ved anden Behandling — fordi man derved efter min Mening umuliggjorde Lovens Fremkomst — gjaldt ikke blot Gaveparagrafen pure, men ogsaa Gaveparagrafen med Tilføjning af Kommunerne, fordi jeg ikke havde glemt, at det andet Thing gjentagne Gange havde udtalt sig principielt imod en saadan